

Малкиятъ Битолчанинъ

Ицко е на шестъ години и не ходи още на училище. Сестричкитѣ му сж въ IV отдѣление и I класъ. Той често разглежда учебницитѣ и книгитѣ имъ. Взема тетрадкитѣ и шари по тѣхъ.

Ицко празднуваше именъ день. Първиятъ именъ день следъ установяване на българска власть въ Битоля. Дойдоха мумного гости — роднини и близки. Облѣченъ въ хубави дрешки-Ицко се разхождаше изъ стаята и радостенъ черпѣше гоститѣ, отъ които едни го галѣха, а други поопѣваха ушитѣ му.

— Ицко, ти българинъ ли си? — запита го единъ гостъ отъ старитѣ предѣли.

— Да, а... — отговори проточено той и се скри задъ майка си.

— Кой е този човѣкъ? — посочи му портрета на Негово Величество Царя сжщиятъ гостъ.

— Нашиятъ Царъ, — отговори тихичко Ицко, като продължаваше още по-упорито да се крие въ скута на майка си.

Общъ смѣхъ. Хвалѣха Ицко. А той въ отговоръ на похвалитѣ силно дърпаше майка си, криеше се задъ нея и ѝ шепнѣше нѣщо задъ ухото.

Майката се смѣеше, готова да съобщи на гоститѣ това, което ѝ шепнѣше Ицко, а той не позволяваше, като затваряше съ ржце устата ѝ.

Всички настояватъ да се съобщи гласно, какво шепнѣше Ицко на майка си.

Най-после майката съобщава: Ицко обича най-много Князь Симеончо!

Новъ радостенъ смѣхъ. Въ това време Ицко изтичва въ другата стая и отъ тамъ донася малко албумче. Въ него налепилъ отрѣзки отъ вестници съ ликоветѣ на Престолонаследника, които той е събиралъ най-грижливо.

Гоститѣ отново похвалиха Ицко. Баща му му даде пари. Майка му го цѣлуна.

НИКОЛА МИТЕВЪ